

Effektiv og irrelevant

I oktober 2023 utkom det en bok på Columbia University Press/de Gruyter som heter «The Christian Right in Europe», der Undertittelen er «Movements, Networks and Denominations». Boken er redigert av Gionathan Lo Masolo, som er statsviter og forfatter. Han fokuserer på skjæringspunktet mellom religion, politikk i det ytre høyre, og uthuling av demokrati i Europa.

■ Han arbeider som politisk rådgiver og administrerer programarbeid for mellomstatlige og internasjonale institusjoner, europeiske politiske partier, og ideelle organisasjoner.

Denne boken ligger nå ute på nettet med åpen tilgang, og jeg har hatt gleden av å lese den.

La meg imidlertid ikke fokusere på denne internasjonale boken, men formidle en refleksjon som er trigget av et stykke informasjon som Hans Morten Haugen (dr. juris, dr. polit, professor i internasjonal diakoni, VID vitenskapelige høyskole) gir om meg i sin artikkel om «Står 'kristne-høyre' sterkt i Norge?»

«Av redaktøren (KKN-anm: Gionathan Lo Mascolo) ble jeg utfordret til å skrive om Jan-Aage Torp, som reda-

ktøren oppfattet å være en sentral «kristen høyre»-aktør i Norge. Jeg omtaler to større reportasjer i Vårt Land fra 2021: «Guds barnevernlobbyist» og «Torps diplomatnettverk». Vi vet

at diplomat-nettverket ikke er noe nettverk, men personer som Torp er fotografert sammen med. Selv om Torp har tatt i bruk hjemmesiden til Kristen Koalisjon Norge (KKN) og er intervjuet på Visjon Norge, konkluderer jeg med at Torp er irrelevant i Norge.»

Å bli omtalt av Haugen som «irrelevant» er i utgangspunktet ment negativt. Det skjønner alle. Jeg har møtt Haugen noen ganger, men jeg husker spesielt da han besøkte Torp-hjemmet i Lillestrøm, i februar 1998, for å møte den egyptiske koptiske Biskop Thomas, som overnattet hos oss. Møtet gjaldt koptiske kristne i Norge, der jeg var tungt involvert for å hjelpe. Haugen kom på vegne av Biskop Sigurd Osberg, som var neste vertskap for den egyptiske biskopen. Han var nokså sint da han kom og konfronterte meg for at jeg hadde «kapret Biskop Thomas». Hva skulle jeg si? Det var jo Biskop Thomas selv som hadde hørt

om vår gode gjerning som ble anbefalt av koptere i Norge. Men Haugen kom sint, og forlot oss sint.

Jeg har levd med «stemplene» siden jeg ble «TV-kjendis» i Norge i 1992. Det var et sjokk for Kristen-Norge at den ukjente Torp ble bedt om å medvirke i de store debattene på riksdekkende TV på månedlig (ofte ukentlig) basis i de neste 20 årene.

Avisen Vårt Lands samfunnsredaktør, Erling Rimehaug, skrev en indignert kommentar i november 1992 om at hans avis følte seg forbigått av den «irrelevante» Torp. Sånn fortsatte det i år etter år. Og i 2021 skrev Vårt Land en 24-siders artikkelserie om meg, der spørsmålet var: «Hvorfor har Torp så stor innflytelse?»

I de siste 15 årene ble endog kristen-konservative som Vebjørn Selbekk, Bjarte Ystebø, Espen Ottosen & co opptatt av at jeg ikke er «representativ».

I 2021 skrev lederen for Mellomkirkelig Råd til meg og hevdet at jeg løy på våre nettsider om mitt offisielle besøk i Cairo, der jeg hadde møter med Storimamen av Al-Azar og Muf-tien av Egypt m.fl. Hun hevdet at det er umulig at jeg fikk slike tilganger når ikke en gang Mellomkirkelig Råd kunne oppnå det.

Da Vebjørn Selbekk hørte meg holde

noen innlegg på engelsk under en viktig konferanse i Jerusalem i 2022, var hans kommentar til meg etterpå at «du snakker så perfekt amerikansk at du blir lagt merke til...» Jeg måtte smile. Ikke et ord, sa han, om all responsen jeg faktisk fikk på mine saks-svarende innlegg.

Listen over småligheter og manipulative utspill er lang – og faktisk nokså humoristisk.

Men jeg kom etter hvert frem til at dette var en fordelaktig posisjon å være i.

Isteden har jeg kunnet arbeide målrettet med tunge aktører i parlamentene, internasjonale organisasjoner, folkebevegelser, ambassadører m.fl. for å bringe umoral og korrupsjon inn for de internasjonale domstoler – som igjen har tvinget frem endringer av lovgivning i flere nasjoner.

Det er bedre å være effektiv og irrelevant, enn å få applaus fra norske kristenledere som har null innflytelse – bortsett fra i sine egne aviser og miljøer.

Den kristne kirke er satt til å være salt i forråtnelsen, – ikke sukker for egen smaksopplevelse.

JAN-AAGE TORP, Lillestrøm